

Як-би тобі довело ся
В нас попанувати,
То знав би ти, пане брате,
Як їх називати,
Оттих твоїх безталанних
Дівчаток накритих.
А то верзе біси-зна-що,
Та й думає: ми то,
Ми то людям покажемо
Отсих безталанних,
Та навчимо шануватись
Паничів поганих.
Шкода й праці! Поки села,
Поки пани в селах,
Будуть собі тиняти ся
Покритки веселі
По шиночках з москалями,
І не турбуйсь, брате!

—Добре, кажу. А все-таки
Невеличку нате
Отсю одну останнюю.
Слухайте-ж, панята!

Дівчата на луці гребли,
А парубки копиці клали,
Та знай на сонце позирали,
Та ніснїтницю верзли:
Звичайне, хлопці; а дівчата,
Мов ті сороки, цокотали,
Та до криниці учащали —

У яр погуляти.
Найкрасчая з всього села
Давненько вже у яр пішла,
Узявши глечик, тай немає;
А лановий і не шукає,
Мов і не бачить. Не новий
Отсей лукавий лановий:
Стара собака, та ще й бита.
У балці стало щось кричать,
Побігли хлопці ратувать.